

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Рибалкіна Олександра Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, частини першої статті 14, статті 383 Цивільного процесуального кодексу України, статті 7, частини першої статті 8, пунктів 4, 6 частини першої статті 37, частини четвертої статті 82 Закону України „Про виконавче провадження“

м. К и ї в
23 березня 2016 року
№ 18-у/2016

Справа № 2-9/2016

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Рибалкіна Олександра

Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України щодо способів забезпечення адміністративного позову та суб'єктів судового оскарження рішень, дій або бездіяльності державної виконавчої служби у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, частини першої статті 14, статті 383 Цивільного процесуального кодексу України, статті 7, частини першої статті 8, пунктів 4, 6 частини першої статті 37, частини четвертої статті 82 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – Рибалкін О.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, частини першої статті 14, статті 383 Цивільного процесуального кодексу України, статті 7, частини першої статті 8, пунктів 4, 6 частини першої статті 37, частини четвертої статті 82 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV зі змінами в аспекті питань:

– „чи обумовлена частинами 3, 4 статті 117 Кодексу адміністративного судочинства України можливість забороняти чи зупиняти вчинення виконавчих дій в межах виконавчого провадження, відкритого з примусового виконання судових рішень, або зупиняти виконання судових рішень, в тому числі й в іншій (окрім заборони вчинення виконавчих дій/зупинення виконавчого провадження) спосіб“;

– „чи обумовлена частинами 3, 4 статті 117 Кодексу адміністративного судочинства України можливість забороняти чи зупиняти вчинення виконавчих дій/зупиняти виконавче провадження, з примусового виконання рішень, ухвалених в порядку цивільного судочинства, зупиняти виконання таких рішень в інший спосіб, за ініціативою осіб, які не визначені ані частинами 1, 2 статті 7, частиною 1 статті 8, частиною 4 статті 82 Закону України „Про виконавче провадження“, ані частиною 1 статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України, ані статтею 383 Цивільного процесуального кодексу України“;

– „чи обумовлена частиною 1 статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України можливість оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної виконавчої служби в межах виконавчого провадження з виконання судових рішень, особами, які не визначені ані частинами 1, 2 статті 7, частиною 1 статті 8, частиною 4 статті 82 Закону України „Про виконавче провадження“, ані частиною 1 статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України“.

Необхідність в офіційному тлумаченні положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує неоднозначним, як він вважає, їх застосуванням судами України при розгляді справ, „пов'язаних із оскарженням дій підрозділів державної виконавчої служби щодо заборони проведення виконавчих дій та/або зупинення виконавчого провадження“, зокрема при вирішенні питань щодо відкриття або відмови у відкритті

провадження в адміністративних справах та задоволення чи відмови у задоволенні заяв про забезпечення позову у наведеній категорії справ.

На обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу Рибалкін О.В. долучив копії судових рішень, що стосуються його інтересів: Голосіївського районного суду міста Києва від 14 липня 2014 року, окружного адміністративного суду міста Києва від 3 грудня 2014 року, від 4 грудня 2014 року, від 5 грудня 2014 року, Київського апеляційного адміністративного суду від 17 лютого 2015 року, Вищого адміністративного суду України від 20 лютого 2015 року, а також копії судових рішень у справах інших осіб: окружного адміністративного суду міста Києва від 7 липня 2014 року, Київського апеляційного адміністративного суду від 3 жовтня 2014 року та Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 28 жовтня 2014 року.

Автор клопотання вказує, що неоднозначне застосування судами України положень, щодо офіційного тлумачення яких він звертається до Конституційного Суду України, призвело до порушення його права власності, права на мирне володіння, користування та розпорядження своїм майном, а також права на справедливий судовий розгляд та виконання рішення суду.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 15 березня 2016 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначаються статті (окремі положення) Конституції України або Закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, та обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункти 3, 4 частини другої статті 42).

Зі змісту конституційного звернення та долучених до нього матеріалів вбачається, що автор клопотання, порушуючи питання щодо офіційного тлумачення положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу, не конкретизував, що саме в них є незрозумілим і потребує офіційного тлумачення. Це дає підстави для висновку про те, що суб'єкт права на конституційне звернення не визначив предмета тлумачення.

За правовою позицією Конституційного Суду України невизначеність суб'єктом права на конституційне звернення предмета тлумачення унеможлиблює здійснення офіційної інтерпретації положень Конституції України та законів України (ухвали від 26 жовтня 2011 року № 53-у/2011, від 24 вересня 2013 року № 40-у/2013, від 14 жовтня 2014 року № 88-у/2014).

Таким чином, конституційне звернення не відповідає вимогам пунктів 3, 4 частини другої статті 42 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2.2. В Основному Законі України визначено вичерпний перелік питань, підвідомчих Конституційному Суду України, зокрема офіційне тлумачення Конституції України та законів України (статті 147, 150).

Суб'єкт права на конституційне звернення, ставлячи питання щодо можливості забезпечення адміністративного позову в межах виконавчого

провадження в спосіб, не передбачений положеннями частин третьої, четвертої статті 117 Кодексу, та можливості оскарження на підставі положень частини першої статті 181 Кодексу рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби особами, які не визначені Законом України „Про виконавче провадження“, намагається отримати консультацію щодо правозастосування зазначених положень Кодексу. Проте надання консультацій чи роз'яснень з питань правозастосування не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Рибалкіна Олександра Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частин третьої, четвертої статті 117, частини першої статті 181 Кодексу адміністративного судочинства України у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, частини першої статті 14, статті 383 Цивільного процесуального кодексу України, статті 7, частини першої статті 8, пунктів 4, 6 частини першої статті 37, частини четвертої статті 82 Закону України „Про виконавче

провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV зі змінами на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом; непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ